

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudkyně JUDr. Jaroslavy Štítkovcové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové v právní věci žalobce [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Vladimírem Kratochvílem, advokátem v Českých Budějovicích, Heydukova 505/3, proti žalovanému **Zemědělskému družstvu Podklet'an Křemže**, se sídlem v Křemži, Chlum 178, IČO 00109959, zastoupenému JUDr. Milanem Šišolákem, advokátem v Českých Budějovicích, Biskupská 1, **o zaplacení 53 873 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 30.11.2016, čj. 6 C 105/2016-31,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 7 120 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Šišoláka, advokáta v Českých Budějovicích.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem zamítl soud prvního stupně žalobu, na základě které se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 53 873 Kč z titulu doplacení úkolové mzdy žalobce za období červenec 2013 až prosinec 2013, na kterou by měl žalobce právo, pokud by žalovaný dodržel při odměňování zásadu rovnosti na různých pracovištích žalovaného projevující se v nastavení způsobu stanovení výše úkolové mzdy žalobce jako ošetřovatele skotu v teletníku Třísov oproti ostatním zaměstnancům žalovaného pracujícím na obdobných pozicích v ošetřovně mladého skotu Chlum. Žalobu zdůvodnil tím, že u žalovaného pracoval v pracovním poměru v době od 22.2.2008 do 31.8.2015. Pracoval jako ošetřovatel skotu v teletníku Třísov a v rozhodném období pobíral úkolovou mzdu ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku, když předtím do 31.1.2012 činila 200 Kč na 100 kg přírůstku. Žalobce má za to, že postup žalovaného je v rozporu s ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce, neboť ostatním zaměstnancům žalovaného pracujícím na „obdobných (či dokonce méně náročných) pracovních pozicích“ je mzdovým předpisem přiznána výrazně vyšší odměna než žalobci (například 148 - 177 Kč za 100 kg přírůstku v OMD Chlum), která navíc pro rok 2012 nebyla nijak snížena, přičemž podle ustanovení oddílu III. článek 1 odst. 2 kolektivní smlouvy vyššího stupně uzavřené pro rok 2013 mezi Zemědělským svazem České republiky, jehož je žalovaný členem, Českomoravským svazem zemědělských podnikatelů a Odborovým svazem pracovníků zemědělství a výživy „zaměstnancům, kteří vykonávají stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, náleží stejná mzda“. Se žalobcem tedy bylo ve druhém pololetí roku 2013 v rozporu se zákonem i kolektivní smlouvou zacházeno nerovně, nebylo s ním zacházeno stejným či obdobným způsobem jako s ostatními zaměstnanci žalovaného na stejných či obdobných pozicích a důvody, pro které byla jeho pracovní odměna snížena mu buďto nejsou sdělovány, nebo jsou shledány důvody „zástupné či nepravdivé“, a proto požaduje v návaznosti na pravidelné měření přírůstků (vážení), jímž byly zjištěny půlroční přírůstky jím ošetřovaného skotu ve druhém pololetí roku 2013, aby mu žalovaným byl vyplacen rozdíl mezi doposud vyplacenou mzdou a mzdou, která odpovídá zjištěnému přírůstku a „přiměřeně upravenému mzdovému předpisu“ za měsíce červenec 2013 až prosinec 2013. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce pracoval u žalovaného jako ošetřovatel v teletníku Třísov, šlo o ošetřovatele mladého skotu ve věku od 3 do 12 měsíců. Žalobce byl u žalovaného odměňován úkolovou mzdou stanovenou vnitřním mzdovým předpisem, který byl od 1.2.2012 změněn tak, že původní úkolová mzda při pracovní době 4 hodiny denně byla 150 Kč na 100 kg přírůstku a prémie až 50 Kč na 100 kg přírůstku, od 1.2.2012 byl vnitřní mzdový předpis žalovaného nastaven tak, že při stejné pracovní době 4 hodiny denně byla mzda stanovena ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku ošetřovaného skotu. Soud zjistil, že v OMD Chlum ke změně mzdového předpisu nedošlo, při ošetřování jalovic náležela 1,25 Kč za 1 krmný den a prémie 0,23 Kč za jeden krmný den, za ošetřování býků 134 Kč na 100 kg přírůstku a prémie 43 Kč na 100 kg přírůstku při stejné pracovní době. Žalobce v řízení prokázal, že v žalovaném období mu byla vyplacena úkolová mzda podle dosažených přírůstků hmotnosti ošetřovaného dobytka ve výši 100 Kč na 100 kg, tedy 1 Kč na 1 kg váhy. Současně bylo prokázáno, že střídači ve stejném období (druhá polovina roku 2013) dostávali stejnou mzdu jako žalobce. Soud vycházel ze závěru znaleckého posudku doc. Ing. Miroslava Maršálka, CSc. i ze zjištění učiněném z výslechu svědků, že na růst hmotnosti ošetřovaného dobytka působí celá řada faktorů, procentuálně či jiným koeficientem nelze stanovit míru toho

konkrétního faktoru, když většinu ošetřovatel ovlivnit nemůže. Ač v obou stávajících obecně zaměstnanec vykonává stejnou práci spočívající v krmení, stlaní, odklizení hnoje, nelze z hlediska pracnosti a náročnosti prováděné práce a z hlediska bezpečnosti práce tyto provozy srovnávat. Práce v OMD Chlum je nebezpečná s ohledem na věk a hmotnost zvířat, se kterými se denně manipuluje, práce v OMD je více mechanizovaná, což je rozdíl oproti teletníku. Nesporné bylo, že střídači, ať už v teletníku či v OMD Chlum, nemají žádnou speciální kvalifikaci, nejsou na ně kladeny žádné speciální požadavky a nároky. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že práce na obou pracovištích nelze považovat za stejné práce či práce stejné hodnoty. Ač se na první pohled jeví práce ošetřovatele v OMD či v teletníku jako shodná co do konkrétních úkonů (úklid hnoje, krmení, ošetřování) a výsledkem pracovního procesu je určité množství ošetřovaných zvířat a určitý hmotnostní přírůstek, není možné, jak vyplynulo ze znaleckého posudku, tyto provozy z hlediska pracovní náročnosti a bezpečnosti považovat za srovnatelné. Není možné určit obecný mechanismus použití pro výpočet mzdy v obou provozech zahrnující množství vynaložené práce a dosaženého přírůstku. Závěr o nerovném zacházení žalobce u žalovaného v oblasti odměňování nelze podle soudu učinit, nezbylo než žalobu zamítnout, stejně jak učinil soud v řízení vedeném u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 7 C 268/2012 a soud musel respektovat zásady stanovené v ust. § 13 o.z., podle kterých má každý, kdo se domáhá právní ochrany právo důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích, jinak má právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu odchylky. V daném případě soud žádné odchylky, které by měly vést k jinému rozhodnutí, neshledal, projednávaný případ se shoduje v podstatných znacích s pravomocně skončenou věcí, týká se stejných účastníků, stejného skutkového a právního základu, žalobce se pouze domáhá doplacení částky za jiné období. Za situace, kdy žalobce netvrdil jiné skutečnosti, nemohl soud učinit jiný závěr než ten, že žalovaný nepostupoval v rozporu s ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce při odměňování žalovaného, a proto žalobu zamítl. Závěr soudu nemohl být ovlivněn faktem, že pracovníci žalovaného tzv. střídači nepotřebují pro střídání na pracovištích žalovaného speciální průpravu či vzdělání, rozhodné je to, že každé pracoviště je jiné a vyžaduje jinou náročnost. Žalobce dovozoval nerovnost při srovnávání práce v OMD Chlum, nárokoval však navíc újmu, která nekoresponduje s výší mzdy určené mzdovým předpisem pro toto pracoviště. O nákladech řízení rozhodl soud tak, že žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 13 940 Kč k rukám právního zástupce žalovaného.

Proti tomuto rozsudku se žalobce odvolal s tím, že mezi účastníky nebylo sporu stran matematického výpočtu mzdy ani v otázce žalobcem skutečně dosažených hmotnostních přírůstků, jedinou spornou skutečností byla otázka srovnatelnosti (přesněji „stejnosti“ či stejné hodnoty) pracovních pozic ošetřovatele skotu na pracovišti teletník Trísov a ošetřovatele skotu na pracovišti OMD Chlum. Soud postavil těžiště své argumentace v otázce srovnatelnosti pracovních pozic na obsahu znaleckého posudku doc. Ing. Maršálka, který označuje za rozhodující pro zamítnutí žaloby. Za stěžejní nalézací soud považuje vyjádření znalce, dle kterého jsou oba porovnávané provozy navzájem odlišné z hlediska pracovní

činnosti i z hlediska požadavků na bezpečnost práce. Žalobce je přesvědčen, že znalec se tímto způsobem vyjádřil k otázce srovnatelnosti posuzovaných pozic na hraně nebo spíše za hranou své kompetence, neboť hodnocení této otázky je otázkou právní, nikoliv znaleckou, odbornou. V případě, že záměrem soudu bylo rozhodnutí opřít o názor znalce Maršálka, pak mělo být přihlédnuto především k jeho vyjádření, že pracovní činnosti jsou v zásadě stejné u všech druhů hospodářských zvířat. Všude se stele, kydá apod., tj. ošetrovatelská práce. V písemném vyhotovení posudku znalec Maršálek uvádí, že práce u telat je v zemědělských podnicích obvykle svěřována odpovědným pracovníkům, kteří se o telata pečlivě starají, většinu faktorů majících vliv na růstovou schopnost nemůže ošetrovatel ovlivnit, pracovníci v obou stájích vykonávají v zásadě stejné činnosti, jen v Třisově je zajišťován větší podíl práce manuální. Žalobce má za to, že obě srovnávané pracovní pozice mají stejné charakterové znaky obsažené v ust. § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Žalobce je toho názoru, že v případě porovnávání pracovních pozic se jedná o práce stejné (práce stejné hodnoty), o čemž svědčí existence tzv. střídačů, tedy zaměstnanců, kteří bez jakékoliv další kvalifikace, proškolení, jiných nároků na rozvržení pracovní doby, pracovní způsobilosti, množství či kvalitu práce, apod., jsou ze strany žalovaného běžně najímáni za tím účelem, aby nahrazovali výpadky ošetrovatelů skotu na jednom či druhém pracovišti (tedy v teletníku Třisov i v OMD Chlum). Pokud je napadený rozsudek postaven na argumentu, dle kterého se v případě posuzovaných pracovních pozic nejedná o pozice srovnatelné, pak nalézací soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá i na nesprávném právním posouzení věci. Podle žalobce je rozsudek soudu prvního stupně i nepřezkoumatelný, neboť nehodnotí téměř žádná z kritérií stejnosti pracovní pozice ve smyslu ust. § 110 o.s.ř. Pokud by odvolací soud i přes shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že názor nalézacího soudu v otázce rozdílnosti porovnávání pracovních pozic byl správný, pak zcela jistě měl dojít k závěru, že se jedná o práce alespoň stejně hodnotné, byť nikoliv zcela stejné. Žalobce dále poukazuje na to, že soud opomněl provést zhodnocení nákresu teletníku a pracoviště OMD Chlum, nesprávně hodnotil výpověď svědka [REDAKCE] a nesprávně zhodnotil otázku nárokovosti prémie, neboť tato složka mzdy byla u žalovaného vyplácena automaticky. Žalobce navrhoval, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení, k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Žalovaný nepovažoval odvolání žalobce za důvodné, soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku poměrně podrobně rozvádí, jaké jednotlivé důkazy v předmětném soudním řízení provedl a s jakým závěrem, v závěru odůvodnění blíže rozvádí svá skutková zjištění a právní hodnocení věci. Za jeden ze zásadních důkazů, ze kterých při svém rozhodnutí vycházel, považuje znalecký posudek soudního znalce doc. Ing. Maršálka, CSc., což je pochopitelné s ohledem na jeho důkazní hodnotu, který ve svém závěru mimo jiné dovodil, že v případě provozu teletníku Třisov a v případě provozu OMD Chlum se jedná o dvě nesrovnatelná pracoviště, tento závěr je podle žalovaného správný, jedná se o otázku znaleckou, nikoliv o otázku právní. Hodnocení tohoto znaleckého posudku ze strany žalobce považuje žalovaný za nepřipadné, a to i v kontextu vyjádření soudního znalce Buška, který uvedl ve svém znaleckém posudku ze dne 14.9.2014, že posudek vypracovaný doc. Ing.

Maršálkem, CSc. je velmi precizní včetně jeho závěrů. Soud prvního stupně podle žalovaného v rozsudku logicky a pochopitelně popisuje svá hodnocení důkazů, které byly provedeny v této věci, vysvětlil důvody, z jakých důkazů zejména vycházel ve vazbě na své rozhodnutí. Jako zavádějící vyzní i vyjádření žalobce, že snad žádnému ze zaměstnanců žalovaného, vyjma žalobce, nebyla nikdy v minulosti mzda snížena, z výpovědi svědkyně [REDAKCE], kterou učinila v předchozím soudním řízení, vyplývá, že v minulosti došlo ke snížení příjmů v kravině Chlum. Tato svědkyně ve své výpovědi provedla porovnání nárůstu či rozdílnosti mezd u zaměstnanců žalovaného s tím, že v teletniku Trísov došlo k tomuto nárůstu oproti ostatním zaměstnancům živočišné výroby o několik tisíc Kč. Jestliže žalovaný v minulosti provedl na pracovišti žalobce příslušné mzdové změny, pak tyto byly věcně odůvodněny oprávněným účelem a prostředky k dosažení těchto změn byly přiměřené a nezbytné. Za takové situace se ale nejedná o nerovné nebo diskriminační zacházení se zaměstnanci. Žalovaný navrhoval, aby rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalobce má náležitosti uvedené v ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. Jako odvolací důvod je uveden odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., tedy z důvodu, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Po zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné podle ust. § 201 o.s.ř. v návaznosti na ust. § 202 o.s.ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době, vzhledem k tomu, že žalobce se po žalovaném domáhá doplatku mzdy za období červenec 2013 až prosinec 2013, projednat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen zákoník práce).

Podle ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání. Zákoník práce upravuje zásadu rovného zacházení jako povinnost zaměstnavatele určitým způsobem zacházet s vlastními zaměstnanci, a to v průběhu celého trvání jejich pracovněprávního vztahu. Zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení a vyplývá z ní též požadavek, aby vnitřní předpisy či praxe zaměstnavatele bezdůvodně nezvýhodňovaly ani neznevýhodňovaly zaměstnance před ostatními srovnatelnými zaměstnanci. Jak bylo shora uvedeno, jednou z oblastí, ve které jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, je odměňování za práci (poskytování mzdy, platu nebo odměny z dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti). Zaměstnanci přísluší za práci vykonanou v pracovním poměru pro zaměstnavatele, který není uveden v ust. § 109 odst. 3 zákoníku práce, za podmínek stanovených v zákoníku práce mzda, nestanoví-li zákoník práce nebo zvláštní právní předpis

jinak. Mzda je peněžité plnění a plnění peněžité hodnoty (naturální mzda) poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak. Mzda se poskytuje podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (§ 109 odst. 4 zákoníku práce). Podle ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda. Podle ust. § 110 odst. 2 zákoníku práce stejnou práci nebo práci stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce. Podle ust. § 110 odst. 3 zákoníku práce složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce (§ 110 odst. 3 zákoníku práce). Pracovní podmínky se posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, například do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovitosti pracovního prostředí (§ 110 odst. 4 zákoníku práce). Pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality (§ 110 odst. 5 zákoníku práce). Z právní úpravy obsažené v ust. § 110 zákoníku práce vyplývá, že práci vykonávanou u zaměstnavatele různými zaměstnanci je možné považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, za kterou jim přísluší stejná mzda, jestliže jde o práci shodnou nebo srovnatelnou z hlediska všech srovnávacích kritérií uvedených v ust. § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Není-li shoda (srovnatelnost) v některém z těchto komparačních kritérií, nejedná se o stejnou práci nebo práci stejné hodnoty ve smyslu ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016). Odvolací soud po přezkoumání věci neshledal pochybení soudu prvního stupně při zjišťování skutkového stavu věci a při jejím právním posouzení. Neshledal, že by odvolací důvody uváděné žalobcem byly dány a neshledal ani existenci jiných odvolacích důvodů. Žalobce se po žalovaném domáhal doplacení mzdy za období červenec 2013 až prosinec 2013 s odůvodněním, že ze strany žalovaného došlo v tomto období k nerovnému zacházení se žalobcem oproti zaměstnancům žalovaného, kteří pracovali v OMD Chlum, pokud jde o stanovení úkolové mzdy. Soud prvního stupně tedy posuzoval, zda žalobce a zaměstnanci žalovaného v OMD Chlum vykonávají práci stejnou nebo stejné hodnoty ve smyslu ust. § 110 zákoníku práce. Závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobce jako ošetřovatel v teletníku Třísov nevykonával práci ve stejných ani srovnatelných podmínkách jako ošetřovatel býků v OMD Chlum je správný, neboť pracovní prostředí ošetřovatele v OMD Chlum bylo rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce. Soudu nelze vytýkat, že v tomto směru vycházel ze závěrů znaleckého posudku doc. Ing. Maršálka, CSc., posouzení pracovišť v teletníku Třísov a OMD Chlum bylo otázkou znaleckou, nikoliv právní. Práci ošetřovatele v teletníku Třísov vykonávanou žalobcem nelze považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako je

práce ošetřovatele býků v OMD Chlum. I když jde o podobné provozy (ošetřování zvířat) v každém z nich jsou odlišné pracovní podmínky, které ovlivňují množství i náročnost vynaložené práce a i když na obou pracovištích je výsledkem pracovního procesu množství ošetřovaných zvířat a jejich hmotnostní přírůstek, není možné považovat tyto oba provozy za srovnatelné. V teletníku Třísov ošetřoval žalobce jinou kategorii skotu, než pracovníci v OMD Chlum, nelze stanovit společnou rovnici zahrnující množství vynaložené práce a dosaženého přírůstku, které by bylo možné použít pro výpočet mzdy v obou provozech. Soud prvního stupně učinil správný závěr o tom, že práce vykonávané na těchto provozech nejsou pracemi stejné hodnoty či stejnými pracemi, práce ošetřovatele v OMD Chlum je rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce v teletníku Třísov. Práci ošetřovatele v teletníku Třísov vykonávanou žalobcem proto nelze považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako je práce ošetřovatele býků v OMD Chlum ve smyslu ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce, neboť tyto práce se neshodují ve všech kritériích stanovených v § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. I když žalovaný pro účely stanovení úkolové mzdy za obě práce použil jako kritérium přírůstek hmotnosti skotu, nelze z toho dovozovat, že by jednalo o stejnou práci, neboť shodnost cíle práce ošetřovatele telat i práce ošetřovatele býků, kterým je dosažení přírůstku hmotnosti ošetřovaného skotu není totéž, co shodnost nebo stejná hodnota prací z hlediska srovnávacích kritérií uvedených v § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Nevykonával-li žalobce jako ošetřovatel v teletníku Třísov stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako ošetřovatel býků v OMD Chlum, nepříslušela mu stejná mzda jako ošetřovateli býků v OMD Chlum, a žalovaný se proto vůči němu nemohl dopustit porušení zásady rovného zacházení při odměňování tím, že s účinností od 1.2.2012 stanovil vnitřním mzdovým předpisem pro ošetřovatele v teletníku Třísov nižší úkolovou mzdu za přírůstek hmotnosti ošetřovaného skotu než pro ošetřovatele býků v OMD Chlum (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016). Soud prvního stupně nepochybil, když zamítl návrhy žalobce na provedení dalšího dokazování z důvodu nadbytečnosti, ať už jde o výsledky členů představenstva žalovaného, neprovedení místního šetření či revizní znalecký posudek při závěru, že z hlediska pracnosti, náročnosti a především bezpečnosti práce nelze uvedené provozy srovnávat. Odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný, a proto byl podle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný a je proto povinen zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení, které se sestávají z odměny za právní zastoupení žalovaného. Právní zástupce žalovaného vykonal v odvolacím řízení 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) a náleží mu proto odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 260 Kč (§ 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dále 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem ve výši 600 Kč. Náklady odvolacího řízení vzniklé žalovanému v souvislosti s jeho právním zastoupením tak celkem činí 7 120 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen

dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově.

Tento rozsudek lze k návrhu vykonat, pokud by povinnosti v něm stanovené nebyly včas a řádně splněny.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 28. února 2017

JUDr. Iveta J i ř í k o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Veselá